

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-184)

Dec (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 4)

31. ताभ्य एव हि शाखाभ्यः श्रियादीनां त्रयं त्रयम्
पूर्वत्रयानुरूपेण शक्तीनां च समुद्गतम्

31. தாய் ஏவ ஹி சாகாப்ய: ச்ரியாதீநாம் த்ரயம் த்ரயம்
பூர்வத்ரயானுரூபேண சக்தீநாம் ச ஸமுத்தகதம்

பொருள் - அதே போன்று அந்தந்த வ்யூஹங்களின் சக்திகளிடம் இருந்து "ஸ்ரீ" முதலான மூன்று மூன்று பிரிவுகளாக உள்ள சக்திகள் தோன்றி, அந்தந்த வ்யூஹாந்தரங்களுக்கு அமைகின்றனர்.

32. परादि विभवान्तानां सर्वेषां देवतात्मनाम्
शुद्धषाङ्गुण्यरूपाणि वपूंषि त्रिदशेश्वर

32. பராதி விபவாந்தாநாம் ஸர்வேஷாம் தேவதாத்மநாம்
சுத்தஷாட்குண்யரூபாணி வபூம்ஷி த்ரிதசேச்வர

பொருள் -முப்பத்துமூன்று தேவர்களின் நாயகனே! இந்திரா! ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி தொடங்கி மேலே கூறப்பட்ட விபவ அவதாரங்கள் உட்பட உள்ள அனைவரின் திருமேனியும் தூய்மையான திருக்கல்யாணகுணங்களால் ஆனவை ஆகும்.

33. यावन्त्यस्त्राणि देवानां चक्रशङ्खादिकानि वै
पूषणानि विचित्राणि वासांसि विविधानि च

34. ध्वजाश्च विविधाकाराः कान्तयश्च सितादिकाः
वाहानानि विचित्राणि सत्याद्यानि सुरेश्वर

35. शक्तयो भोगदाश्चैव विविधाकार संस्थिताः
अन्तःकरणिको वर्गस्तदीया वृत्तयोऽखिलाः
36. यच्च यच्चोपकरणं सामान्यं पुरुषोत्तरैः
षाड्गुण्य निर्मितं विद्धि तत्सर्वं बलसूदन
33. யாவந்த்யசஸ்த்ராணி தேவாநாம் சக்ரசங்காதிகாநி வை
பூஷணாநி விசித்ராணி வாஸாம்ஸி விவிதாநி ச
34. த்வஜாச்ச விவிதாகாரா: காந்தயச்ச ஸிதாதிகா:
வாஹாநாநி விசித்ராணி ஸத்யாத்யாநி ஸுரேச்வர:
35. சக்தயோ போகதாச்சைவ விவிதாகார ஸம்ஸ்திதா
அந்த:கரணிகோ வர்க்கஸ்ததீயா வருத்தய: அகிலா:
36. யச்ச யச்சோபகரணம் ஸாமாந்யம் புருஷோத்தரை:
ஷாட்குண்ய நிர்மிதம் வித்தி தத்ஸர்வம் பலஸூதந

பொருள் – இந்திரனே! இந்த வ்யூஹங்களிடம் காணப்படும் சக்கரம், சங்கு போன்ற பலவிதமான ஆயுதங்கள், பலவிதமான ஆபரணங்கள், பலவிதமான வஸ்த்ரங்கள், பலவிதமான கொடிகள், வெண்மை நீலம் போன்ற பலவிதமான சரீர நிறங்கள், பலவிதமான வாகனங்கள், அவரவர்களின் இன்பத்திற்காக உள்ள சக்திகள், அவரவர்களின் அந்தகரணங்கள், மற்ற புருஷர்களுடன் சமமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் வஸ்துக்கள் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் ஆறு குணங்களுடன் கூடியவை என்பதை அறிந்து கொள்வாயாக.

37. शुद्ध संविन्मयी साहं षाड्गुण्य परिपूरिता
तथा तथा भवाम्येषामिष्टं यद्धि यथा यथा
37. சுத்த ஸம்விந்மயீ ஸாஹம் ஷாட்குண்ய பரிபூரிதா
ததா ததா பவாம்யேஷாமிஷ்டம் யத்தி யதா யதா

பொருள் – தூய்மையான ஞானமயமாக (சுத்த ஸம்வித்) உள்ள நான் இந்த ஆறு குணங்களால் பரிபூர்ணமாக நிரப்பப்பட்டவளாக, இந்த உலகின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, தேவைப்படும்போது அந்தந்த ரூபங்களை எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

38. न विना देवदेवेन स्थितिर्मम हि विद्यते

मया विना न देवस्य स्थितिर्विष्णोर्हि विद्यत्

39. तावावामेकतां प्राप्तौ द्विधा भूतौ च संस्थितौ

विधां भजावहे तां तां यद्यद्यत्र ह्यपेक्षितम्

38. ந விநா தேவதேவேந ஸ்திதிர்மம ஹி வித்யதே

மயா விநா ந தேவஸ்ய ஸ்திதிர்விஷ்ணோர்ஹி வித்யதே

39. தாவாவாமேகதாம் ப்ராப்தௌ த்விதா பூதௌ ச ஸம்ஸ்திதௌ

விதாம் பஜாவஹே தாம் தாம் யத்யத்யத்ர ஹி அபேக்ஷிதம்

பொருள் - அந்த தேவதேவனாகிய ஸர்வேச்வரன் இல்லாமல் எனது இருப்பு (ஸ்திதி) என்பது தனியாக இருப்பதில்லை. இதே போன்று அந்த மஹாவிஷ்ணு என்னைத் தவிர்த்து தனியாக இருப்பதில்லை. ஆக இப்படியாக நாங்கள் இருவரும் ஒரே வஸ்து என்று கூறும்படியாகவே உள்ளோம். ஆனால் அந்தந்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப நாங்கள் இரண்டாகப் பிரிந்து, ஒன்றாகச் செயலாற்றியபடி உள்ளோம்.

शक्रः

40. सिन्धुकन्ये नमस्तुभ्यं नमस्ते सरसीरुहे

परव्यूहादिभेदेन किं प्रयोजनमीशितुः

சக்ரன் (இந்த்ரன்) கூறுவது -

40. ஸிந்துகந்யே நமஸ்துப்யம் நமஸ்தே ஸரஸீருஹே

பரவ்யூஹாதிபேதேந கிம் ப்ரயோஜநமீசிது:

பொருள் - இந்திரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “திருப்பாற்கடலின் திருமகளே! உன்னை வணங்குகிறேன். தாமரையில் வீற்றுள்ள உனக்கு எனது வணக்கங்கள். பரம், வ்யூஹம் போன்ற பலவிதமான ரூபங்கள் எடுப்பதன் மூலம் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படும் பயன் என்ன என்பதைப் பற்றி விளக்க வேண்டுகிறேன்”, என்றான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 184)

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. மநோமயம் போன்றதான குணங்கள் கொண்டதாகக் கூறப்படும் வஸ்து பரமாத்மாவே ஆகும். ஏன்? மநோமயம் போன்ற தன்மைகள் கொண்டதாக ப்ரஹ்மம் உள்ளதை வேதவாக்கியங்கள் உரைப்பதால் ஆகும். ப்ரஹ்மம் மநோமயம் போன்ற குணங்கள் கொண்டது என்பதைப் பின்வரும் வாக்கியங்கள் தெளிவாக உரைக்கின்றன:

- முண்டக உபநிஷத் (2-2-7) - மநோமய: ப்ராணசரீரநேதா - சரீரம் மற்றும் ப்ராணனின் எஜமானன் மநோமயன்.
- தைத்திரீய உபநிஷத் (1-6-1) - ஸ ய ஏஷோந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச: தஸ்மிந்நயம் புருஷோ மநோமய: அம்ருதோ ஹிரண்மய: - இது ஹ்ருதயத்தில் உள்ள ஆகாசம் போன்றதாகும். அதில் மநோமயமும், அழிவற்றவனும், ஸ்வர்ணமயமானவனும் ஆகிய இந்தப் புருஷன் உள்ளான்.
- கட உபநிஷத் (6-9) - ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-13, 4-17) - ஹிருதா மநீஷா மனஸாபி க்லுப்தோ ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி - ஹ்ருதயம் மூலமும் விடாத ஆசை மூலமும், மனதின் மூலமும் அவன் உணரப்படுகிறான். இவ்விதம் உள்ள அவனை அறிபவர்கள் இறப்பதில்லை (மீண்டும் பிறவி எடுப்பதில்லை).
- முண்டக உபநிஷத் (3-1-8) - ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்ய தே நாபி வாசா - கண்களாலோ வாக்காலோ அவன் கிரஹிக்கிப்படுவதில்லை.

- கட உபநிஷத் (6-9) - மநஸா து விசுத்தேந - தூய்மையான மனதால் மட்டுமே (அறியப்படுகிறான்).
- கேந உபநிஷத் (2) - ப்ராணஸ்ய ப்ராண: - ப்ராணன்களுடைய ப்ராணன்.
- கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-3) - அத கலு ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மேதம் சரீரம் பரிக்ருஹ்யேத்தாபயதி - இந்தச் சரீரத்தை ப்ராணன் கொண்டு ப்ரஜ்ஞாத்மன் நிலைநிறுத்துகிறான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-11-5) - ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவாபி ஸம்விசந்தி ப்ராணமப்யுஜ்ஜிஹதே - இந்த உயிர்கள் அனைத்தும் ப்ராணனில் சென்று லயித்து, அதன் பின்னர் ப்ராணனை விடுகின்றன

*

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 184)

“அயநம்” என்னும் பதம் உபாயம், பலன், ஆதாரம் முதலான

பொருள்களை உணர்த்துகிறது

மூலம் - இங்கு “ரீங்குஷயே” என்கிற தாதுவிலே “ர” என்று ஸ்வரூபத்தாலே சுஷயிஷ்ணுவான அசித்ததார்த்தத்தைச் சொல்லி, அதில் வேறுபட்டு ஸ்வரூப விகார ரஹிதமான சேதநவர்க்கத்தை நகநைகாதி சப்தம் போலே நஸமாஸமான நரசப்தத்தாலே சொல்லி, அதின் ஸமூஹங்களை நரசப்தத்தாலே சொல்லி, இந்த ஸமூஹங்களுக்கு அயநம் என்கிற இத்தால் ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந அசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதனானவன் நரசப்தவாச்யரான த்ரிவிதாத்மாக்களுடைய ஸமூஹங்களுக்கும் அபேசுஷிதஹேதுவுமாய் ஸ்வயம் போக்யதையாலே உபேயமுமாய்,

விஷ்ணவாதாரம் யதா சைதத் த்ரையலோக்யம் ஸமவஸ்திதம்

யோ லோகத்ரயமாவிச்ய விபர்த்யவ்யய ஈச்வர:

இத்யாதிகளிற்படியே ஆதாரமுமாய் இருக்கிறபடி சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனையென்னில் “இண் கதௌ” என்கிற தாதுவிலே “ஈயதே அநேந” என்று அயநசப்தத்தில் கரண வ்யுத்தபத்தியாலே ஈச்வரன் உபாயமாயும், “ஈயதே அஸௌ” என்கிற கர்ம வ்யுத்தபத்தியாலே உபேயமாயும், “ஈயதே அஸ்மிந்” என்கிற அதிகரண வ்யுத்தபத்தியாலே ஆதாரமாயும் தோற்றுகிறான். “அய பய கதௌ” என்கிற அயதி

தாதுவிலும் இவ் அயநபதம் நிஷ்பந்நமாம். இவ் உபாயத்வோபேயத்வாதிகளுக்கு உபயுக்தமான ஸௌலப்யமும் பரத்வமும் இங்கே ஸித்தம்.

விளக்கம் – “ரீங்” என்னும் தாது “அழிதல்” என்பதைக் குறிக்கும். ஆக “ர” என்பது (“நர” என்பதில் உள்ள “ர”) ஸ்வரூபத்தால் அழியும் தன்மையைக் கொண்ட அசித்துக்களைக் குறிக்கும். ஆகவே அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டதான அழியாத ஸ்வரூபம் கொண்டதான சேதநங்களை “நர” (நர = ந + ர = அழியாத ஸ்வரூபம் கொண்ட) என்பதாலே, சேதனர்கள் அழியாத ஸ்வரூபம் கொண்டவர்கள் என்பதாகிறது. அதாவது “ந” என்னும் ஸமாஸம் கொண்டு “ர” என்பது மறுக்கப்பட்டது. இது எவ்விதம் உள்ளது என்றால் - “க” என்பது அசைதலைக் குறிக்கும், “ந + க = அசையாமல் உள்ளது” என்னும் பொருள்பட “நக” என்பது மலையைக் குறிக்கும்; “ஏக” என்பது ஒன்றைக் குறிக்கும், “ந + ஏக = நைக = ஒன்றல்ல = பல” என்னும் பொருள்பட “நைக” என்பர்; இது போன்றே இங்கும் கொள்க. ஆகவே “நர” என்பது சேதனத்தைக் குறிக்கும், “நார” என்பது அந்த சேதனர்களுடைய கூட்டத்தைக் குறிக்கும். அவைகளின் இருப்பிடம் (அயநம்) நாராயணன் ஆவான். இதன் மூலம் அவன் மூன்றுவிதமான சேதனர்களைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளவன் என்றும் (மூன்றுவிதம் = பத்தர், முக்தர், நித்யஸூரிகள்), அசேதனங்களையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளவன் என்றும், அவற்றுடைய ஸ்வரூபம்-இருப்பு-செயல் ஆகியவற்றையும் நியமிப்பவன் என்றும் தேறுகிறது. “நர” என்னும் பதம் மூலம் குறிப்பிடப்படும் மூன்றுவகையான சேதனர்களுடைய விருப்பங்களை அவனே நிறைவேற்றுகிறான். அவன் ஆனந்தமயமாக உள்ளதால், அவர்களால் விரும்பப்படும் இலக்காகவும் உள்ளான். மேலும்,

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-13-2) - விஷ்ணுவாதாரம் யதா சைதத் த்ரைலோக்யம் ஸமவஸ்திதம் – இந்த மூன்று உலகங்களும் எவ்விதம் மஹாவிஷ்ணுவை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளனவோ
- ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை (15-17) - யோ லோகத்ரயமாவிச்ய விபர்த்யவ்யய ஈச்வர: - மூன்று உலகங்களிலும் ஆத்மாவாக உள்ளே நின்று நியமித்து

என்று உள்ளதற்கு ஏற்ப, அவனே ஆதாரமாக உள்ள தன்மையும் கூறப்பட்டது.

இவை அனைத்தும் “அயந” என்னும் பதம் மூலம் எவ்விதம் உணர்த்தப்படுகிறது என்று அடுத்து கூறுகிறார். “அயந” என்பது “செல்லுதல்” என்னும் பொருள் கொண்டதான “இண்” என்னும் தாதுவிலிருந்து, மூன்றுவிதங்களில் உண்டாக்கிறது. அவையாவன:

- ஈயதே அநேந (இவனைக் கொண்டு அடையப்படுகிறது) – இதில் இவன் காரண வஸ்துவாகக் கூறப்படுகிறான்; ஸர்வேச்வரன் உபாயமாகக் கூறப்படுகிறான்.
- ஈயதே அஸௌ (இவன் அடையப்படுகிறான்) – ஸர்வேச்வரன் அடையப்படும் இலக்காக அல்லது உபேயமாக உள்ளான்.
- ஈயதே அஸ்மிந் (இவனிடம் அடையப்படுகிறது) – ஸர்வேச்வரனே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளான்.

இது தவிர, “செல்லுதல்” என்னும் பொருள் தருவதான “அய்” என்னும் தாதுவிலிருந்தும் இந்தக் கருத்து தேறுகிறது. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் உபாயமாகவும், உபேயமாகவும், எளியவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாகவும் உள்ள தன்மை தெளிவாகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 4)

6. இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

அவதாரிகை - இவ்வஜ்ஞாநாதிகள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக்குக் காரண மித்யாதி).

விளக்கம் - இவற்றுக்கு இப்படியாக உள்ள ஐந்து விஷயங்கள் குறித்து அறியாமல் இருப்பதற்கும், அறிவதற்கும் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வர்த்தபஞ்சக அஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் முத்திறந்து வாணியத்திரண்டி லொன்றுகையாகிற ரஜஸ்தம:ப்ரசுரதை. இவ்வர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் முக்குணத்திரண்டவை யகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றுகையாகிற ஸத்வ ப்ரசுரதை யென்கை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஹேதுவாய், ஸத்வம் யதாஜ்ஞாந ஹேதுவாயிறேயிருப்பது.

விளக்கம் - இந்த ஐந்து விஷயங்கள் குறித்து அறியாமல் உள்ள அஜ்ஞானத்திற்குக் காரணம், திருச்சந்தவிருத்தம் (68) - முத்திறந்து வாணியத்து இரண்டில் ஒன்றும் நீசர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப மூன்று குணங்களுக்குள் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் என்ற இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றில் ஆழ்ந்திருப்பதால் ஆகும். இந்த ஐந்து விஷயங்கள் குறித்து அறிவதான ஞானத்துக்குக் காரணம், திருவெழுகூற்றிருக்கை (17) - முக்குணத்து இரண்டவை அகற்றி என்னில் ஒன்றி நின்று - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மூன்று குணங்களுக்குள் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றை விலக்கி,

ஸத்வகுணத்தில் ஒன்றி நிற்பதாகும். ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய இரண்டும் ஒரு பொருளின் தன்மையை வேறுவிதமாக அறிவித்தல் என்பதான அந்யதா ஞானத்திற்கும், பொருளையே மாற்றி உணர்த்தல் என்பதான விபரீத ஞானத்திற்கும் காரணமாக இருப்பதாகும். ஸத்வம் என்பது உண்மையான ஞானத்துக்குக் காரணமாக இருக்கும்.

7. ஸத்வாஸத்வ நிதாநம் இருள் தரும் அமலங்களாகவென்னும் ஜன்மஜாயமாந கால கடாசுஷங்கள்.

அவதாரிகை - இவற்றுக்கு நிதாநமேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஸத்வேத்யதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் ஒரு சிலர் ஸத்வத்திலும், சிலர் மற்ற இரண்டு குணங்களிலும் நிலை நிற்பதற்கான காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸத்வேதரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதாநம் “இருள் தருமா ஞாலத்துளிளிப் பிறவி” என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜந்மம். ஸத்வத்துக்கு நிதாநம் “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:” என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் “அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்” என்கிற நிர்மலத்வகரமான பகவத் கடாசுஷ மென்கை.

விளக்கம் - ஸத்வகுணத்துக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய இரண்டில் நிலைநிற்பதற்கான காரணம் திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அறியாமை என்பது விளையும் இடமாக உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் பிறவி ஆகும். ஸத்வ குணத்திற்கான காரணம் மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் - ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: - இந்த உலகில் பிறக்கும்போதே யார் ஒருவன் மதுகூதனனால் கடாசுஷிக்கப்படுகிறானோ அவன் ஸத்வ குணம் உள்ளவனாக ஞானம் நிரம்பியவனாக ஆகிறான். அவனே மோக்ஷம் பெறும் மனம் உள்ளவன் - என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிறக்கும் நேரத்திலேயே திருவாய்மொழி (1-9-9) – அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும் – என்று கூறும்படி தூய்மை அடையச் செய்வதான ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசஷம் ஆகும்.

8. இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்.

அவதாரிகை – இவை தனக்கு மூலமேதென்னச் சொல்லுகிறது – (இவற்றுக்கு மூலமித்யாதி).

விளக்கம் - ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் பிறவி, பிறக்கும்போதே ஸர்வேச்வரனுடைய அருள் பார்வை ஆகியவை ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இஜ்ஜந்மத்துக்கு மூலம், “சார்ந்தவிரு வல்வினை” என்று ஆத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்ய பாபங்கள். இக்கடாசஷத்துக்கு மூலம் “தொல்லருள் நல்வினை” என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாகிற ஸுக்ருதம் என்கை. (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்றது இரு வல்வினையும் அருள்நல்வினையு மென்றபடி.

விளக்கம் - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் பிறவி ஏற்படுவதற்கான மூலகாரணம், திருவாய்மொழி (1-5-10) - சார்ந்தவிரு வல்வினை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவிடமிருந்து பிரிக்க இயலாதபடி பொருந்திக் கிடக்கும் வலிமையுள்ளதான புண்ணிய பாவங்கள் ஆகும். பிறக்கும்போதே ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசஷம் கிட்டுவதற்கான மூல காரணம், திருவாய்மொழி (5-9-10) - தொல்லருள் நல்வினை - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனிடம் இயல்பாகவே அமைந்துள்ள கடாசஷம் என்னும் புண்ணியம் ஆகும். சூர்ணையில் “இருவல்லருள் நல்வினைகள்” என்பதன் மூலம், இரண்டு வலிமையான புண்ணிய பாவங்கள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசஷம் என்பதையும் கூறினார்.

9. கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற அவித்யா ஸௌஹார்தங்கள்.

அவதாரிகை - இவைதனக்கடி யேதென்னச் சொல்லுகிறது - (கர்மேத்யாதி).

விளக்கம் - இரண்டுவிதமான வலிமையான வினைகள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசஷம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணம் என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கர்மத்துக்கு பீஜம், “பொய்ந்நின்ற ஞானம்” என்கிற அவித்யை; க்ருபைக்கு பீஜம் “அருள்புரிந்த சிந்தை” என்கிற ஸௌஹார்தம் என்கை. “ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம்” என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூல காரணமாக ஸௌஹார்தத்தைச் சொல்லிற்றே. இஸ் ஸௌஹார்தத் மடியாகவாயிற்று இவ்வாத்ம விஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது.

விளக்கம் - இரண்டு வலிமையான வினைகள் ஏற்படக் காரணம், திருவிருத்தம் (1) - பொய்ந்நின்ற ஞானம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அறியாமை ஆகும். ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபைக்குக் காரணம், இரண்டாம் திருவந்தாதி (59) - அருள்புரிந்த சிந்தை - என்பதில் கூறப்பட்டதான சிநேகம் ஆகும். ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்தம் - ஸர்வேச்வரனுடைய சிநேகமும் - என்றுள்ள வாக்கியம் மூலம் ஆத்மாவைக் கரையேற்ற அவன் செய்யும் முயற்சியில் அவனை ஈடுபட வைப்பதற்கான காரணம் இந்தச் சிநேகமே ஆகும் என்று உரைக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட சிநேகமே ஆத்மா குறித்து அவன் தனது திருவுள்ளத்தில் கொள்ளும் இரக்கத்திற்குக் காரணமாகிறது.

10. ஏதந் நிமித்தம் முன்னமே முதல் முன்னமேயான அசித்யநாநாதி ஸம்பந்தங்கள்.

அவதாரிகை - இந்த அவித்யா ஸௌஹார்தங்கள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந் நிமித்த மித்யாதி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உரைத்த அறியாமை மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய சிநேகம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஏதச்சப்தத்தாலே இரண்டையும் பராமர்சிக்கிறது. அதாவது - அவித்யைக்கு நிமித்தம், “மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே” என்கிற அநாதியான அசித் ஸம்பந்தம். ஸௌஹார்த்தத்துக்கு நிமித்தம், “அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே” என்கிற அநாதியான அயந ஸம்பந்தமென்கை. அயந சப்தத்தாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிறது. நாராயணனிறே. ஆக அநாத்யசித் ஸம்பந்தமடியாக அவித்யையாய் அதடியாக புண்யபாப ரூப கர்மாமாய், அதடியாக அஜ்ஞாந ஹேதுவான ஜந்மமாய், அதடியாக ரஜஸ்தமோ வ்ருத்தியாய், அத்தாலே அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநாபாவமாய், அதடியாக “அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார:” என்கிறபடியே ஸம்ஸார துக்கம் வரும். அநாத்யயந ஸம்பந்தமடியாக பகவத் ஸௌஹார்த்தமுண்டாய், அதடியாக க்ருபையுண்டாய், அதடியாக விசேஷ கடாஷு முண்டாய், அதடியாக ஸத்வ வ்ருத்தியுண்டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாந முண்டாய், அதடியாக “ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ:” என்கிறபடியே மோக்ஷ ஸுகமுண்டா மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - சூர்ணையில் உள்ள “ஏதத்” என்ற பதம் மேலே கூறப்பட்ட அறியாமை மற்றும் சிநேகம் ஆகிய இரண்டையும் உணர்த்துகிறது. அதாவது அறியாமைக்குக் காரணம் திருவிருத்தம் (95) - மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே - என்பதில் உள்ள “முன்னமே” என்னும் சொல் மூலம் உணர்த்தப்படுவதான எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வரும் இந்த உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் ஆகும். ஸர்வேச்வரனுடைய சிநேகத்திற்குக் காரணம், திருவாய்மொழி (2-2-6) - அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய ஸம்பந்தம் ஆகும். சூர்ணையில் உள்ள “அயந” என்ற பதம் ஈச்வரனை உணர்த்துவதாகும்; “நாராயணன்” என்று கருத்து. ஆகவே எல்லையற்ற காலமாக உள்ள உலகின் தொடர்பினால் அறியாமை ஏற்படுகிறது; அந்த அறியாமை காரணமாக புண்ணியபாவ கர்மங்கள் ஏற்படுகின்றன; அந்தக் கர்மங்களின் காரணமாக அறியாமையின் அடிப்படையான பிறவி ஏற்படுகிறது; அந்தப் பிறவி காரணமாக ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்களுடைய மிகுதி

ஏற்படுகிறது; அந்தக் குணங்கள் காரணமாக அறியவேண்டியதான ஐந்து விஷயங்கள் குறித்து அறியாமல் உள்ள நிலை ஏற்படுகிறது; இந்த நிலையின் காரணமாக, அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார: - அறியாமையால் ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது - என்பதான ஸம்ஸாரம் உண்டாகி துக்கம் ஏற்படுகிறது என்று கருத்து. எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள நாராயணனுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக அவனுடைய சிநேகம் கிட்டுகிறது; அதன் காரணமாக அவனுடைய க்ருபை ஏற்படுகிறது; அதன் காரணமாக அவனுடைய கடாசுஷம் உண்டாகிறது; அதன் காரணமாக ஸத்வம் தழைத்து ஓங்குகிறது; அதன் காரணமாக அறியவேண்டிய ஐந்து விஷயங்கள் குறித்த ஞானம் ஏற்படுகிறது; அதன் விளைவாக, ஜ்ஞாநாத் மோசுஷ: - ஞானத்தால் மோசுஷம் கிட்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப மோசுஷ சுகம் உண்டாகிறது கருத்து.

11. இவை கிட்டமும் கேட்டுவேளானும்போலே ஒண்பொருள் பொருளல்லாத(வை) என்னாதே நானிலாத யானுமுளனாவனென்கிற ஸாம்யம் பெறத் தின்றுதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநி ஸத்தைகளை யுண்டாக்கும்.

அவதாரிகை - இவ்வுபய ஸம்பந்தமும் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவற்றைச் சொல்லுகிறது மேல் (இவை என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டதான உலகத்துடனான ஸம்பந்தம், நாராயணனுடனான ஸம்பந்தம் ஆகிய இரண்டும் ஆத்மாவுக்கு உண்டாக்கவல்ல தீமைகளையும் நன்மைகளையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அசித்ஸம்பந்தம் - தன்னோடே சேர்ந்த மாணிக்யத்தை ஒளியறத் தின்று உருவழித்துத் தன்னைப் போலேயாக்கும் கிட்டம்போலே, “அந்நலத் தொண் பொருள்” என்கிற விலக்ஷண ஜ்ஞாந குணகமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வஸ்துவென்று இதின் சீர்மை பாராதே, “இல்லது” என்றும், “யந்நாஸ்தி” என்றும் சொல்லுகிற தன்னோடே, “நானிலாத” என்கிற ஸாம்யம் பெறும்படியாக ஜ்ஞான லேசமறத் தின்று, “அந்தமும் வாழ்வும்” என்கிறவற்றில்

அந்தமாகிற ஹாநியை யுண்டாக்கும் - “அஸந்நேவ ஸ பவதி” என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்கை.

விளக்கம் - முதலில் உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். ஓர் உலோகக்கட்டியானது தன்னுடன் சேர்ந்த மாணிக்கத்தை அதன் ஒளியை மங்கும் படியாகச் செய்து தன்னைப் போன்று மாற்றுவது போன்று, உலகத்துடனான ஸம்பந்தம் ஆத்மாவுக்குக் கேடு ஏற்படுத்தும். எப்படி? திருவாய்மொழி (1-2-4) - இல்லது - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-12-37) - யந்நாஸ்தி - எந்த ஒரு அசித்வஸ்து இல்லை என்றுள்ள சொல்லால் கூறப்படுகிறதோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உலகம் என்ற அசித்தான தன்னுடன், திருசந்தவிருத்தம் (65) - நான் இலாத - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவுக்கு இல்லாத தன்மையானது அதற்கு உள்ளது என்று உரைக்கும்படியான ஒப்புமையை அதற்கு ஏற்படுத்தி, ஞானம் என்பதை முற்றிலுமாக அழித்து, பெரிய திருமொழி (5-7-2) - அந்தமும் வாழ்வும் - என்பதற்கு ஏற்ப முடிவாக உள்ள தாழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும். அதாவது தைத்திரீய உபநிஷத் - அஸந்நேவ - இல்லாத பொருள் ஆகிறான் - என்பது போன்று இருப்பு என்ற நிலைக்கே தீமையை ஏற்படுத்திவிடும்.

வ்யாக்யானம் - அயந ஸம்பந்தம் - “கீட: பேசக்ருதா ருத்த: குட்யாந்தரநுசிந்தயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம்” என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு கீடத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்தாதி ஸ்வஸாம்யாபந்நமாக்கும் வேட்டுவேளானைப் போலே, “பொருளல்லாத வென்னை” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அவஸ்து சப்த வாச்யமாய்க் கிடக்கிறவிதின் சிறுமை பாராதே ஸ்வரூபேண விபுவான தன்னோடு “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கிறபடியே, “உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன்” என்று ஜ்ஞாநத்வாரா வரும் விபுத்வ ஸாம்யம் பெறும்படி தன்னிறமாகவூதி வாழ்வாகிற ஸத்தையை யுண்டாக்கு மென்கை. “ஸந்தமேநம் ததோ விது:” என்று பகவத் ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஆத்மஸத்தா ஸித்தியாகச் சொல்லிற்றே.

விளக்கம் - மாறாக நாராயணனுடனான ஸம்பந்தம் என்பது கீட: பேசக்ருதா ருத்த: குட்யாந்தரநுசிந்தயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம் - குளவியால்

கொண்டு வரப்பட்டு அடைக்கப்பட்ட புழுவானது, அச்சம் போன்றவற்றால் அந்தக் குளவியின் உருவத்தை அடைகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஏதேனும் ஒரு புழுவைக் கொண்டு வந்து தனது கூட்டில் வைத்து, அதனை ஊதி, தனது உருவத்தை அது பெறுமாறு செய்யும் குளவியைப் போன்று, திருவாய்மொழி (5-7-3) - பொருளல்லாத வென்னை - என்பதற்கு ஏற்றபடியாக ஞானம் இல்லாத காரணத்தால் “இல்லாத பொருள்” என்று கூறப்படுவதான ஆத்மாவை, அவ்விதம் கிடக்கும் காரணத்தால் அதன் தாழ்ந்த நிலையை ஆராயாமல், எங்கும் உள்ளவன் என்று ஸ்வரூபம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடன், முண்டக உபநிஷத் (3-1-1) - பரமம் ஸாம்யமுபைதி - ப்ரஹ்மத்துடன் ஒப்புமை அடைகிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பெரியதிருவந்தாதி (76) - உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன் - என்ற பாசுரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஞானம் காரணமாக உண்டாகவல்ல எங்கும் பரந்து நிற்கும் தன்மை என்பதுடன் ஒப்புமை ஏற்படும்படியாகத் தனது குணங்களை ஊதி, ஆத்மாவாகிய அது “இருப்பு” என்ற நிலையை ஏற்படுத்தும். தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ஸந்தமேநம் ததோ விது: - பரம்பொருளை அறிந்தவன் உள்ளவன் என்றாகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஞானம் உண்டான பின்னர் ஆத்மாவானது “உள்ளவன்” என்ற நிலையை அடைகிறான் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 150)

திருவாய்மலர் இரண்டாம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி
கேசவன் தமர் ப்ரவேசம்

மூலம் - ஆடியாடியில் “வாடிவாடும்” என்கையாலே ஒரு நீர்ச்சாவியாய் வாடினபடி சொல்லிற்று; அந்த ஒரு நீர்ச்சாவியானது தீர, காரார் கருமுகில் கலந்து வர்ஷித்தபடி சொல்லிற்று; அந்தாமத்தன்பில்; அப்படி வர்ஷித்தபடியாலே “ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்” என்று வெள்ளமிட்டுப் பெருகினபடி சொல்லிற்று வைகுந்தா மணிவண்ணனில்; “எமர் கீழ் மேல் ஏழெழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று” என்கையாலே அவ்வெள்ளம் இருகரையும் புரண்டபடி சொல்லுகிறது கேசவன் தமரில்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடி ஆடி - என்ற பத்தில் உள்ள, (2-4-1) - வாடிவாடும் - என்பதில், நீர் இல்லாத பயிர் ஒன்று வாடுவது போன்று தான் வாடிய நிலையை அருளிச்செய்தார். அப்படிப்பட்ட நீர்ச்சாவி என்ற பயிர் தழைக்கும்படி கருத்த மேகக்கூட்டங்கள் சேர்ந்து நின்று மழையைப் பொழிந்த விதத்தை திருவாய்மொழி (2-5) - அந்தாமத்தன்பு - என்பதில் அருளிச்செய்தார். அவ்விதம் மழை பெய்த காரணத்தால் எங்கும் வெள்ளம் நிறைந்தது போன்று இவருடைய திருவுள்ளத்தில் உண்டான ப்ரீதி வெள்ளத்தை, திருவாய்மொழி (2-6) - வைகுந்தா மணிவண்ணனே - என்ற பத்தில் உள்ள (2-6-8) - ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான்

மூழ்கினன் - என்பதில் அருளிச்செய்தார். திருவாய்மொழி (2-7-1) – எமர் கீழ் மேல் ஏழு பிறப்பும் மாசுதிரிது பெற்று - என்று அருளிச்செய்ததன் காரணமாக, அவ்விதம் வரும் வெள்ளமானது, கீழ் ஏழு பிறப்பு மற்றும் மேல் ஏழு பிறப்பு என்றுள்ள இரண்டு கரைகளையும் தழுவிக்கொண்டு ஓடும் விதம் இந்தத் திருவாய்மொழியில் உரைக்கிறார் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - இவர் ஆடியாடியில் பட்ட ஆர்த்தி தீர வந்து கலந்தபடி சொல்லிற்று - அந்தாமத்தன்பு; அக்கலவியால் பிறந்த ப்ரீதி அவனதானபடி சொல்லிற்று - வைகுந்தா மணிவண்ணன்; அந்த ப்ரீதிதான் ஆழ்வார் ஒருவரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையார் அளவும் வெள்ளமிட்டுப் பெருகினபடியைச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழியில். ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரோடே வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, அத்தால் பிறந்த ப்ரீதி தம் ஒருவரளவிலுமன்றிக்கே தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் பெருகினபடியைக் கண்டு, “இது இவன் என்பக்கல் பண்ணின பசுபாதாதிசயமிறே” என்று இனியராய், தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான குணசேஷிதாதிகளை அநுஸந்தித்து, அவற்றுக்கு வாசகமான திருத்வாதச நாமத்தாலே அவனைப் பேசி அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - இதற்கு வேறுவிதமாகவும் விளக்கம் அளிக்கலாம். ஆழ்வார் திருவாய்மொழி (2-4) - ஆடி ஆடி - என்பதில் அருளிச்செய்தது போன்றுள்ள துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்விதம் அவன் வந்து கலந்தமை குறித்து, திருவாய்மொழி (2-5) - அந்தாமத்தன்பு - என்பதில் அருளிச்செய்தார். அந்தச் சேர்க்கையால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி என்பது ஆழ்வாரைக் காட்டிலும் ஸர்வேச்வரனுக்கே அதிகமாக இருந்தது என்பதைத் திருவாய்மொழி (2-6) - வைகுந்தா மணிவண்ணன் - என்பதில் அருளிச்செய்தார். அப்படிப்பட்ட மகிழ்ச்சி ஆழ்வாருக்கும் ஏற்பட்டது; ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி என்பது ஆழ்வார் ஒருவருடைய அளவோடு நின்றுவிடாமல் ஆழ்வாருடன் தொடர்புடைய அனைவருக்கும் வெள்ளமெனப் பெருகி நிற்பதை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாராகிய தன்னுடன் வந்து கலந்ததன் காரணமாக ஏற்பட்ட ப்ரீதி என்பது, தன் ஒருவன் அளவில் மட்டுமே நின்று விடாமல், தன்னுடன்

தொடர்புடைய அனைவரிடத்திலும் பெருகி நின்றதை ஆழ்வார் கண்டார். தனது மனதில், “இது ஸர்வேச்வரன் என்னிடம் காண்பிக்கும் அதிகமான பசுபாதம் அல்லவோ?” என்று மகிழ்ந்தார். அவன் இவ்விதம் தன்னை ஏற்றுக் கொண்டதற்குக் காரணமாக உள்ளதான அவனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள், செயல்கள் போன்றவற்றை எண்ணியவராக, அவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக, பன்னிரண்டு திருநாமங்கள் கொண்டு, இந்தத் திருவாய்மொழியில் அவனைக் குறித்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸர்வேச்வரன் ஒருவனை விஷயீகரித்தால், அது பின்னை அவனளவிலே நில்லாதினே. “மரணாந்தாநி வைராணி” - ருஷிகள் குடியிருப்பை அழித்து, மைதிலியைப் பிரித்து, நம் உயிர்நிலையிலே நலிந்தாப்போலே ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜரை நலிந்து, இவையெல்லாம் செய்யமாட்டானே இவன் இனி. “நிர்வ்ருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம்” - இவன் ஜீவிக்கிற நாளிலே “நாம் செய்யும் நன்மை இவன் விலக்காதொழிவது காண்” என்றிருந்தோம்; அது அந்நாளில் பெற்றிலோம்; நாம் தேடியிருந்தது முந்துற முன்னம் ஸித்திக்கப் பெற்றோமினே. “க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார:” - இவன் நாம் செய்யும் நன்மை விலக்காதானான அளவு பிறந்த இன்றும் இழக்கவேணுமோ? வேண்டுவன செய்யப் பாரும். “மமாப்யேஷ யதா தவ” - நீர் இறாய்த்து இருந்தீராகில் குடல் துடக்குடையாரிலே ஒருவன் செய்யுமித்தனையன்றோ; நாம் இவனுக்கு வேண்டுவன செய்ய, நீர் பின்னைக் கடக்க நில்லீர் என்றாரினே.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் ஒருவனை ஏற்றுக்கொண்டால், அது அந்த மனிதன் அளவோடு மட்டும் நிற்பதில்லை. (குறிப்பு - இங்கு ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்வதற்கான ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு இராமாயணம் நிகழ்வு ஒன்றை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். இராவணன் இறந்த பின்னர் அவனுக்கு வேண்டிய இறுதிச்சடங்குகளைச் செய்யும்படி இராமன் விபீஷணனிடம் கூற, அவன் இராமனிடம், “இது போன்ற மஹாபாபங்கள் செய்த ஒருவனுக்கு நான் அந்திம சடங்குகள் செய்யமாட்டேன்”, என்று மறுத்து விடுகிறான். இதற்கு இராமன் செய்யும் உபதேசத்தை அருளிச்செய்கிறார். இந்த இடங்களில் உள்ள ச்லோகங்களுக்கு மற்றவர்கள் கூறும் பொருள் என்னவென்றால், “இந்த

இராவணன் இறந்த பின்னரும் இவன் விஷயத்தில் பகைமை காண்பிப்பது சரியல்ல. பகையை மறந்து இவனுக்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்வாயாக”, என்பதாகும். ஆனால் ஸ்வாமி நம்பிள்ளை உரைக்கும் பொருளானது - இராமனுக்கு எப்போதும் இராவணன் மீது பகை இருந்ததில்லை, இராவணனுக்கே இராமன் மீது பகை இருந்தது - என்பதாகும். அதாவது நம்பிள்ளையின் கருத்தின்படி இராமன் விபீஷணனிடம், “இராவணன் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவனுக்கு நன்மைகள் செய்ய நான் எண்ணியிருந்தேன். அவற்றை நிறைவேறவிடாமல் இவன் பல செயல்களைச் செய்ததன் காரணமாக நான் வருத்தம் அடைந்தேன். இப்போது அவன் மரணம் அடைந்த நிலையில் என்னிடம் அவன் பகைமை பாராட்ட எந்தக் காரணமும் இல்லை. இனி நான் இந்த ஆத்மாவுக்குச் செய்யும் நன்மைகளை தடுக்க இவனால் இயலாது அல்லவோ?”, என்பதாகும்). இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-99) - மரணாந்தாநி வைராணி - மரணம் அடைவதுவரை மட்டுமே ஒருவன் மீது பகை இருக்கமுடியும் - என்பதற்கு ஏற்ப இராவணன் முனிவர்களின் குடிகளை அழித்தான், சீதையைப் பிரித்தான், நம்முடைய மர்மஸ்தானத்தை வதைப்பது போன்று ஜடாயுவை அழித்தான்; ஆனால் இவை எதனையும் மரணம் அடைந்துவிட்ட இவன் இனி செய்யமாட்டான் அல்லவோ? யுத்தகாண்டம் (114-99) - நிர்வருத்தம் ந: ப்ரயோஜநம் - நாம் எந்த நோக்கத்திற்காகப் படை எடுத்து வந்தோமோ அந்த நோக்கமான “சீதையை மீட்பதும் இவனை வதைப்பதும்” என்பது நிறைவேறிவிட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப நமது செயல் முடிந்தது. இவன் வாழும் காலங்களில், “நான் இந்த ஆத்மாவுக்குச் செய்யவேண்டிய நன்மைகளை இவன் விலக்காமல் இருக்கமாட்டானா என்று சிந்தித்தபடி பல தருணங்களில் இருந்ததுண்டு. அப்போது என்னுடைய எண்ணங்கள் நிறைவேறவில்லை. நான் அவ்விதம் சிந்தித்திருந்த வாய்ப்பு இப்போது எதிர்பாராமல் கிட்டப்பெற்றேன் அல்லவோ? யுத்தகாண்டம் (144-99) - க்ரியதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார: - இவனுடைய இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்வாயாக”, என்றான். தொடர்ந்து இராமன், “நான் செய்ய உள்ள நன்மைகளை இவனால் இனி தடுக்க இயலாது. இவ்விதம் ஆன பின்னரும் இவனை இழக்கவேண்டுமோ? விபீஷணா! நீ செய்யவேண்டியதைச் செய்வாயாக. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-99) - மமாப்யேஷ யதா தவ - இவன் எவ்விதம் விபீஷணனாகிய உன்னுடைய அன்புக்கு உரியவனோ அது போன்றே எனது அன்புக்கும் உரியவன்”, என்றான். மேலும், “இந்தச் செயலைச்

செய்யாமல் நீ பின்வாங்கினால் இவனுடன் பிறந்த வேறு ஒருவனாகிய நான் [தன்னை விபீஷணனின் சகோதரன் என்று இராமன் கொண்டபோது, இராவணனும் இராமனின் சகோதரன் ஆகிறான் அல்லவோ] இறுதிச்சடங்குகளைச் செய்துவிடுவேன். இவனுக்கு வேண்டிய அந்தச் செயல்களை நான் செய்யும்போது உன்னால் ஏதும் செய்ய இயலாது”, என்று இராமன் விபீஷணனிடம் உரைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான் பக்கல் ஓரம் ராவணவஞ் சென்றதிறே. “மஹாராஜர்க்கு சத்ரு” என்று வாலியை நிரஸித்துவைத்து, மஹாராஜர் கண்ணநீர் பொறுக்கமாட்டாதே “ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப:” என்று தாமும் கண்ணநீர் விழவிட்டாரிறே. “தர்மே மநச்ச தே பத்ர” ஸ்ரீமாலாகாரர்பக்கல் விஷயீகாரம் அவர் ஸந்தாநத்தளவும் சென்றதிறே. ஸ்ரீகண்டாகர்ணன் பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரம் அவன் தம்பியளவும் சென்று, “நீ அவனுக்கு நல்லையாகில் அவன் முன்னாகப் போ” என்று அருளிச் செய்தானிறே. எம்பார் இத்திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யப்புக்கால், “ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆனேன் என்கிறார்” என்பாராம்; வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமிறே திருத்வாதச நாமம். ஆழ்வாருடைய நெடுமாற்கடிமையும், எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமையும் இரண்டாயிற்று நெடுமாற்கடிமை; அதில் எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமை இத்திருவாய்மொழி.

விளக்கம் - இங்கு விபீஷணனிடம் இராமனுக்கு இருந்த அன்பானது இராவணன் வரை சென்றது அல்லவோ? இவ்விதம் வேறு யார் விஷயத்தில் சென்றது என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். சுக்ரீவனுக்குப் பகையாக இருந்த வாலியை அழித்தபோது, அதனைப் பொறுக்க இயலாமல் சுக்ரீவன் கண்ணீர் விட்டபோது, அதனை நோக்கிப் பொறுக்க இயலாமல் இராமனும், இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (23-24) - ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: - என்பதற்கு ஏற்ப கண்ணீர் விட்டான் அல்லவோ? ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-19-27) - தர்மே மநச்ச தே பத்ர - மங்களம் நிறைந்த மாலாகாரரே! உம்முடைய மனம் எப்போதும் தர்மத்தில் மட்டுமே செல்லும், உமது சந்ததிகளுக்கு நீண்ட ஆயுள் ஏற்படும் - என்பதற்கு ஏற்ப, க்ருஷ்ணனுக்கு மாலாகாரர் மீது இருந்த அன்பானது அவருடைய வம்சம் முழுவதன் மீதும் பாய்ந்தது அல்லவோ? கண்டாகர்ணன் என்பவன் விஷயத்தில் காண்பித்த அன்பு என்பது அவனுடைய தம்பியிடம், “நீ அவனை முன்னிட்டுக்

கொண்டு செல்வாயாக”, என்று கூறுவதன் மூலம் தம்பிவரை சென்றது [குறிப்பு – கண்டாகர்ணன் என்பவன் கைலாயத்தில் சிவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் பூதகணத் தலைவர்களில் ஒருவன் ஆவான். அச்சிவபக்தி காரணமாக மஹாவிஷ்ணுவிடம் துவேஷம் பாராட்டியவனாக, விஷ்ணுநாமத்தைப் பிறர் சொல்லக் கேட்கக்கூடாது என்று தன் காதுகளில் மணிகளைக் கட்டிக் கொண்டு அவற்றை எப்போதும் ஒலிக்குமாறு அசைத்துக் கொண்டிருந்ததால், கண்டாகர்ணன் என்று பெயர் பெற்றான். அவன் ஒரு காலத்தில் சிவனைக் குறித்துப் பல வருடம் தவம் புரிந்து, தன் முன்பாகத் தோன்றிய சிவனை நோக்கி, “எனக்கு நித்தியமான மோகஷம் அளித்தருள்க”, என்று பிரார்த்தித்தான். இதற்கு சிவன், “அதனை அளிப்பது மஹாவிஷ்ணு மட்டுமே” என்று கூறிச் சென்றான். அது கேட்டவுடனேயே கண்டாகர்ணன் தனது காதில் கட்டிய மணிகளைக் கழற்றி எறிந்து, சிவனுக்கு நண்பனான குபேரனிடம் சென்று நடந்த செய்தியைக் கூற, அவனும் “மோகஷத்தை ஸ்ரீஹரியே அருள்வான்”, என்று சொல்லி திருஅஷ்டாசுடிர மந்திரத்தையும் துவாதசாசுடிர மந்திரத்தையும் உபதேசித்து, ஸ்ரீஹரியானவன் க்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்துத் துவாரகையில் வசிக்கிற செய்தியையும் கூறினான். உடனே கண்டாகர்ணன் துவாரகை விரைந்து க்ருஷ்ணனிடம், “எனக்கு மோகஷம் அளித்தருள்க” என்று பிரார்த்தித்தான். அதற்கு க்ருஷ்ணன், “நீ முன்பு என்னிடத்திற் பகைமை கொண்டபோதிலும், இடைவிடாமல் என்னை நினைவில் கொண்டிருந்ததாலும், பின்பு மிக்க நம்பிக்கையுடன் எனது நாமங்கள் பலவற்றை உச்சரித்ததாலும் உனது வினைகளெல்லாம் தொலைந்தன; இனி நீ பரமபதம் அடைவாய்” என்றான். அப்போது கண்டாகர்ணன், “அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தை என் தம்பியான தந்தகனுக்கும் அருளவேண்டும்”, என்று வேண்ட, க்ருஷ்ணன் ஏதும் அறியாதவன் போன்று அவனிடம், “உன்னைப் போல உன் தம்பியும் என்னிடம் அன்புடையவனோ?” என்றான். அதற்கு கண்டாகர்ணன், “இல்லை” என்றான். உடனே க்ருஷ்ணன், “அஃது இல்லையாயினும், எனது பக்தனான உன்னிடத்திலாவது அன்புடையவனோ?” என்று கேட்டதற்கு, “அதுவும் இல்லை. உன்னிடத்திலும், தமையனான என்னிடத்திலும் பகைமை உடையவன் ஆவன்” என்று கூறிய கண்டாகர்ணனை நோக்கி க்ருஷ்ணன், “அப்படி என்றால் என்ன காரணம் கொண்டு அவனுக்கு மோகஷம் அளிப்பேன்?”, என்றான். இதற்கு கண்டாகர்ணன், “அவனுக்கு என்னிடம் அன்பில்லை என்றாலும், எனக்கு அவன்

மேல் மிகுந்த அன்பு உண்டு”, என்று கூற, அதனைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன் மனமகிழ்ந்து, “அப்படி என்றால், அவனுக்கும் மோகஷம் தந்தேன். எனது அன்பர்கள் யாருக்கு அருள் புரிகின்றனரோ, அவர்களும் எனது அன்பு பெறுவதற்கு உரியரே ஆவர். இனி நீயும் உன் தம்பியும் மோகஷம் பெறுவீர்” என்றான்].

இந்தத் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்யும்போது ஸ்வாமி எம்பார், “இதனை உரைத்ததன் மூலம் நான் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆனேன் என்று ஆழ்வார் சிந்தித்துக் கொள்கிறார்” என்பாராம். என்ன காரணம்? ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்பதை வெளிப்படுத்துவது சரீரத்தில் தரிக்கும் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகள் ஆகும்; இதனை உணர்த்தும் விதத்தில் இந்தத் திருவாய்மொழியில் உள்ள பன்னிரண்டு திருநாமங்கள் உள்ளதால் ஆகும். நெடுமாற்கடிமை என்பது ஆழ்வாருக்கு நெடுமாற்கடிமை (அதாவது அடியார்கள் முடிய செல்லும் அன்பு), ஸர்வேச்வரனுக்கு நெடுமாற்கடிமை என்று இருவிதமாகும். இவற்றில் இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரனுடைய நெடுமாற்கடிமை கூறப்படுகிறது.

2-7-1 கேசவன் தமர் கீழ்மே லெமரே மெழுபிறப்பும்

மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா

ஈசனென் கருமாணிக்கம் என் செங்கோலக் கண்ணன் விண்ணோர்

நாயகன் எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே

பொருள் – இயல்பாகவே ஸர்வேச்வரத் தன்மை உள்ளவனாகவும், அவ்விதம் பொதுவாக அல்லாமல் நீல இரத்தினம் போன்ற தனது திருவடிவத்தை எனக்குக் காண்பித்து, அந்த வடிவத்துக்குச் சேரும் விதத்தில் உள்ள சிவந்த அழகிய திருக்கண்கள் கொண்டு நான் வேறு யாருக்கும் வசப்படாதவன் என்றாக்கி, பரமபதத்தில் உள்ள நித்யசூரிகள் போன்று என்னை ஏற்றுக்கொண்டு, என்னை அனுபவித்து, எனது உறவினனாக உள்ள எல்லையற்ற வாத்ஸல்யம் கொண்டவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் காரணமாகவே, என்னைச் சேர்ந்த, முன்பு தோன்றியவர்கள் மற்றும் இனி தோன்ற உள்ளவர்கள் என்று ஏழு ஏழு பிறவியில் உள்ளவர்கள், அனைத்திற்கும் எஜமானனாகிய கேசவனுக்குப் பக்தர்களாக உள்ள நிலையை அடைந்தனர். எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உண்டான பகவத்

அங்கீகாரம் என்ற பெரிய மேன்மையை அடைந்ததன் காரணமாக எனது வாழ்க்கை உயர்ந்தது என்னே!

அவதாரிகை - ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் பக்கலிலும் எம்பெருமாள் அபிநிவிஷ்டனானபடியைக் கண்டு, “இதெல்லாம் என் பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிசயமிறே” என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

விளக்கம் - தன்னுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் விஷயத்திலும் ஸர்வேச்வரன் காண்பிக்கும் பேரன்பு கண்டு, “இவை அனைத்தும் எனது விஷயத்தில் இவன் காண்பிக்கும் அங்கீகாரத்தின் வெளிப்பாடு காரணம் அல்லவோ?”, என்று மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கேசவந்தமர்) ப்ரசஸ்தகேசனான நிலையில் தோற்றிருக்குமவர்க ளென்னுதல்; விரோதி நிரஸந சீலதையிலே தோற்றிருக்கும் மவர்க ளென்னுதல்; “தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந்” என்கிறபடியே, ஸர்வ நிர்வாஹகனான நிலையில் தோற்றிருக்குமவர்கள் என்னுதல். “ஸர்வேச்வரனுடையார்” என்றாயிற்று, ஆழ்வார் இவர்களை விரும்புகிறது. “எமர்” என்கிற ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தங் கொண்டாயிற்று அவன் இவர்களை விரும்புகிறது. இத்தால், ஒரு வைஷ்ணவாபிமாநமே வேண்டுவது அவன் விஷயீகரிக்கைக் கென்றபடி.

விளக்கம் - (கேசவந்தமர்) - கேசவன் என்ற பதத்திற்கு மூன்று பொருள் உண்டு. அவையாவன - கேசி என்ற அசுரனை வதம் செய்தவன்; நான்முகனையும் சிவனையும் தனது திருமேனியில் கொண்டவன், நீண்ட அழகான தலைமுடி கொண்டவன் - என்பதாகும். இதில் நீண்ட தலைமுடி கொண்ட அவனிடம் அவனுடைய அழகினால் தோற்றவர்கள்; அதாவது அவனுடைய திருமேனி அழகில் தோற்றவர்கள். அல்லது கேசி போன்ற விரோதிகளை அழிக்கவல்ல அவனுடைய குணத்தால் தோற்றவர்கள். அல்லது, “க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம்” - க என்பது நான்முகனின் பெயராகும், நான் அனைத்தையும் நியமிக்கவல்ல சிவன் ஆவேன், நாங்கள் இருவரும் உனது திருமேனியில் தோன்றினோம், அதனால் நீ கேசவன் என்பபடுகிறாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப

அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யவல்ல நிலையில் உள்ள அவனைக் கண்டு தோற்றவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம். இங்கு “எமர் = என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்” என்று மமகாரத்துடன் ஆழ்வார் உரைக்கலாமோ என்றால், அதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவர்கள் “ஸர்வேச்வரனுடையவர்கள்” என்பதால் ஆழ்வாருக்கு இவர்கள் மீது விருப்பம் ஏற்பட்டது என்கிறார். “எமர்” என்பதன் மூலம் ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் அடைந்ததன் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரனும் இவர்களை விரும்புகிறான் என்று கருத்து. இதன் மூலம் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனை விரும்புதல் என்பதே அவன் நம்மை ஏற்றுக் கொள்வதற்குப் போதுமானதாக உள்ளது என்று தேறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (கேசவன் தமர்) அவனுடைய அவயவ ஸௌந்தர்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். (கீழ்மேல் இத்யாதி) எமர் கீழ்மேல் ஏழெழு பிறப்பும் கேசவன் தமரானார்கள். “ஏகாஹமபி கௌந்தேய பூமிஸ்தமுதகம் குரு, குலம் தாரயதே தாத ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச” என்கிறபடியே, “தச பூர்வாந் தசாபராந் ஆத்மாநஞ்ச”.

விளக்கம் - (கேசவன் தமர்) - அவனுடைய திருமேனி அவயவங்களின் அழகில் தோற்றுப்போய் நிற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். (கீழ்மேல் இத்யாதி) - என்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய முந்தின ஏழு தலைமுறையும், வர உள்ள ஏழு தலைமுறைகளும் கேசவன் வசப்பட்டனர் என்கிறார். இதற்கான ப்ரமாணங்களை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். அதாவது ஸர்வேச்வரன் ஒருவனை விரும்பினால் மட்டுமே இவ்விதம் பல தலைமுறைகள் கரையேறுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். மஹாபாரதம் - ஏகாஹமபி கௌந்தேய பூமிஸ்தமுதகம் குரு, குலம் தாரயதே தாத ஸப்த ஸப்த ச ஸப்த ச - தர்மபுத்திரனே! ஒருநாளாவது இந்தப் பூமியில் தண்ணீர் விடுவாயாக, அவ்விதம் விடப்படும் தண்ணீர் ஏழு தலைமுறைகளைக் கரை ஏற்றும் - என்றும், தச பூர்வாந் தசாபராந் ஆத்மாநஞ்ச - கடந்த பத்து தலைமுறைகளையும், இனி வர உள்ள பத்து தலைமுறைகளையும் தூய்மைப்படுத்தவல்லது - என்றும் உள்ளது காண்க. ஏழு தலைமுறை - தனது தந்தை, பாட்டன், கொள்பாட்டன், தன் புத்திரன், பெளத்ரன், ப்ரபௌத்ரன், தான் - என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (மாசதிரிதுபெற்று) “விதிசூழ்ந்ததால்” என்கிற ஆகஸ்டிக பகவத் க்ருபையாதல், “மாதவனென்றதே கொண்டு” என்கிற உக்திமாத்ரத்தையாதல், தாம் பெற்ற பேற்றைத் தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் பெறும்படியான பேற்றைப் பெற்று என்னுதல். (மாசதிரிது பெற்று) பெரும் சதிரைப் பெற்று. தடக்கைச் சதுரனைப் பெற்று என்றபடி. தந்தலையாலே வந்ததாகிலிறெ ஸாவதியாயிருப்பது. (இது பெற்று) காணக்காண அவன் சிரஸா வஹிக்கிறபடி. (நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா) நம்மோடு ஸம்பந்த முடையாரையும் அவன் இப்படி விஷயீகரிக்கிறது நம்முடைய ஸம்பத்திறே. (நம்முடை வாழ்வு) ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்து. (வாய்க்கின்றவா) ஊற்று மாறாதே மேன்மேலெனப் பெருகி வருகிறபடி. “ஏழ்படிகால்” என்றதுதான் ஓரளவில்லை. இன்று நம்மளவும் வரச்செல்லுகிறதிறே. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில், (ஈசன்) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. (என் கருமாணிக்கம் என் செங்கோலக் கண்ணன்) கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கி, தன் வடிவழகை என்னை அநுபவிப்பித்தவன். (விண்ணோர் நாயகன் எம்பிரான் எம்மான்) நித்யஸூரிகளைத் தோற்பிக்குமாபோலே, என்னை அவ்வடிவழகைக் காட்டித் தோற்பித்து, என்னை அவ்வடிவழகை அநுபவிப்பித்த உபகாரகன். (நாராயணனாலே) தன் மேன்மையைப் பாராதே உகவாதாரையும் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனாயுள்ளவனாலே. ஸமிதை பாதி ஸாவித்ரி பாதியாக வன்றிக்கே, அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே. நாராயணனாலே - எமர் - கீழ்மேல் ஏழெழு பிறப்பும் - கேசவன் தமரானார்கள் - மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா. “நாராயணனாலே” என்றவிடம் - மாசதிரினுடைய உபபாதநம்.

விளக்கம் - (மாசதிரிதுபெற்று) - இங்கு நான்குவிதமான கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (2-7-6) - விதி சூழ்ந்ததால் - என்பதற்கு ஏற்ப, காரணம் இன்றி கிட்டிய பகவத் க்ருபை; திருவாய்மொழி (2-7-3) - மாதவனென்றதே கொண்டு - என்னும் சொல் ஒன்றைப் பெற்றது; தான் அடைந்த பேற்றைத் தனது ஸம்பந்தம் உள்ளவர்களும் பெற்றது; பெற இயலாத பேற்றைத் தான் பெற்றது அல்லது நான்கு விசாலமான திருக்கைகள் உள்ளவனைப் பெற்றது. இப்படிப்பட்ட பேறு என்பது தன் மூலமாக உண்டாகி இருந்தால் முடிவுக்கு

வந்துவிடும், ஆனால் ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து வந்ததால் முடிவில்லாமல் உள்ளது. (இது பெற்று) - காணக்காண அவன் சிரசாகத் தாங்குகிறான். (நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா) - வாழ்வு என்றால் ஸம்பத்து, அதாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ என்று பொருள். அதாவது நம்முடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளவர்களையும் அவன் அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொள்வதே நம்முடைய ஸம்பத்து அல்லவோ? (வாய்க்கின்றவா) - ஊற்றானது வற்றாமல் சுரப்பது போன்று மேன்மேலும் பெருகி நிற்கும் ஸம்பத்து. ஏழ்படிகால் - ஏழு பிறவிகள் என்று கூறப்பட்டது ஒரு உதாரணமே ஆகும்; ஏழு தலைமுறையுடன் நிற்காமல் இன்று நம்மளவும் வருகிறது அல்லவோ? இவ்விதம் அவன் ஏற்படதற்குக் காரணம் என்ன? விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஈசன்) - நம்முடைய இயல்பான எஜமானனாக உள்ளதால் ஆகும். (என் கருமாணிக்கம் என் செங்கோலக் கண்ணன்) - தன்னுடைய திருக்கண்களின் அழகின் மூலம் “நான் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமை, வேறு யாருக்கும் வசப்பட்டவன் அல்லன்” என்ற நிலைக்கு என்னை ஆளாக்கி, தனது திருமேனி அழகை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தவன். (விண்ணோர் நாயகன் எம்பிரான் எம்மான்) - நித்யஸூரிகளை எவ்விதம் தோற்கடிக்கிறானோ அது போன்று என்னையும் தோற்கடித்து, அப்படிப்பட்ட அழகை நான் அனுபவிக்கும்படியாக எனக்குப் பேருதவி செய்தவன். (நாராயணனாலே) - தன்னுடைய மேன்மையை எண்ணி ஒதுங்காமல், தன்னை விரும்பாதவர்களையும் கைவிடாதபடி வாத்ஸல்யம் நிறைந்தவன் என்பதால் ஆகும். உபாகர்மத்தின் அடுத்து நாளாகிய காயத்தி ஜபத்தின்போது ப்ரஹ்மசாரிகள் ஆயிரம் ஸமித்து மற்றும் ஆயிரம் காயத்ரி ஜபம் செய்து முடிப்பர்; இதில் ஐந்நூறு ஸமித்து, ஐந்நூறு ஜபம் என்று செய்யாமல் இரண்டையும் ஆயிரம் என்றே செய்யவேண்டும்; அதே போன்று இவனும் திருக்கண்களின் அழகு, திருமேனி அழகு என்று ஏதேனும் ஒன்றைக் காண்பித்துத் தோற்கடிக்காமல் இரண்டையும் காண்பிப்பது ஏனென்றால், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றிப் பெருகும் கருணையால் ஆகும். அதாவது நாராயணனாகிய பெரும் பேற்றைப் பெற்று, என்னைச் சார்ந்தவர்கள் தங்களுடைய கீழ்மேல் ஏழு பிறப்புகளிலும் கேசவன் அடியார்கள் ஆனார்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 11)

6. இயலும் பொருளும் இசையத் தொடுத்து ஈன்கவிகள் அன்பால்
மயல் கொண்டு வாழ்த்தும் இராமானுசனை மதி இன்மையால்
பயிலும் கவிகளில் பத்தி இல்லாத என் பாவி நெஞ்சால்
முயல்கின்றனன் அவன் தன் பெரும் கீர்த்தி மொழிந்திடவே.

விளக்கவுரை - கூரத்தாழ்வான், பராசரபட்டர் போன்ற சிறந்த வல்லுனர்கள் எம்பெருமானார் மீது கொண்ட அன்பு மயக்கமாக மாறியது; இதனால் அவர்கள் அவரை வாழ்த்திப் பலவாறு கவிதைகள் புனைந்தனர். அவற்றில் சொல், பொருள் போன்ற அனைத்தும் மிகவும் பொருந்தி நிற்கின்றன. இது போன்ற காவியங்களில் நான் எனது மனதை வைத்து, அவற்றை அனுபவித்தபடி எனது பொழுதைப் போக்குவது அல்லவோ சிறந்தது? ஆனால் நான் செய்வது என்ன? அந்தக் காவியங்களில் பக்தி வைக்காமல், மிகவும் பாவம் செய்த நான் செய்யத் துணிந்தது என்ன? பாவம் நிறைந்த எனது சொற்கள் கொண்டு, “இதுவே இராமானுசனின் புகழ்”, என்று வரையறுத்துக் கூற இயலாத அவரது புகழை, முழுமையாகக் கூற முயன்றேனே! இது எனது அறிவுக் கேட்டால் விளைந்தது அல்லவோ?

அவதாரிகை - கீழிற்பாட்டிலே, மந்தமதிகள் பழி சொன்னார்களாகில் அதுவே தமக்கு பூஷணமென்றார்; இப்பாட்டிலே என்னைப் பார்த்து, கீழ்ப்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதரான அஞ்சூர் சொல்லும் பழிக்கு ஒருபடி ஸமாதாநம் பண்ணிக் கொண்டு போனதாம்; என்னைப் பார்த்தால், ஸர்வலோக ப்ரஸித்தரான எம்பெருமானாருடைய வைபவத்துக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள பக்தி

ப்ரேமங்களிலே ஒன்றாகிலும் என் பக்கலிலே யில்லை, ஆனாலும் அவர் தம்மை ஏத்துவதாக உத்ஸாஹியா நின்றேன், எத்தனை ஸாஹஸம் பண்ணத் தொடங்கினேனென்று, “மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய” என்றாப்போலே தம்மை கர்ஹிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் தான் இராமாநுசரை எப்போதும் அண்டி நிற்பதைக் கண்ட புத்தியற்றவர்கள் சிலர் தன்னை ஏளனமாகப் பேசினாலும், அது தனக்கு ஆபரணம் போன்றதாகும் என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில், “என்னை நோக்கி கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானாருடைய கீர்த்தியை அறியாத ஒரு சிலர் உரைத்த பழிச்சொற்களை ஒரு விதத்தில் கேட்டு சமாதானம் செய்து கொண்டேன். என்னை நானே நோக்கிக் கொள்ளும்போது அனைத்து போகங்களிலும் பரவிய புகழ் நிறைந்த இராமாநுசருடைய பெருமைகளுக்குச் சேரும் விதத்தில் அவரிடம் நான் பக்தியும் அன்பும் கொண்டுள்ளேனோ என்றால் இல்லை என்றே ஆகிறது. என்றாலும் அவர்கள் உரைத்ததை நான் பெரிதாகக் கொள்ளவில்லை; அதன் காரணம் எம்பெருமானாருடைய கீர்த்தியை அறியாமல் அவர் குறித்து கவிதை இயற்றத் தொடங்கியதை நான் செய்யத் செய்யத் துணிந்தது ஸாஹஸம் அல்லவோ? ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (7) - மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய - வெட்கம் அற்ற கவியாகிய என் பொருட்டு நமஸ்காரம் - என்று கூறுவது போன்று இவரும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இயலும்) சப்தமும். (பொருளும்) அர்த்தமும். ஸமுச்சயத்தாலே ராகமும். (இசைய) பொருந்தும்படி. (தொகுத்து) ப்ரதிபாதகத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யத்துக்கும் ஒரு குறையில்லாதபடி ஸந்தர்ப்பித்து. (ஈன்) அவதரிப்பித்து. ப்ரபந்த நிர்மாணம் பண்ணுகிற. (கவிகள்) “வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம்” என்று இப்படிப்பட்ட கவிகள். (ஈன்கவிகள்) விலக்ஷணமான கவிகளென்னவுமாம். (அன்பால்) ப்ரேம ப்ரகர்ஷத்தாலே.

விளக்கம் - (இயலும்) - சப்தமும். (பொருளும்) - அர்த்தமும். இவ்விதம் சப்தம் மற்றும் அர்த்தம் ஒன்றாகச் சேர்வதால் எழும் ராகம். (இசைய) - இவை ஒன்றுடன் ஒன்று நன்றாகப் பொருந்தும்படியாக. (தொகுத்து) - கூற வந்த பொருள் குறித்து

உரைப்பதான என்ற சொல், அப்படியாக உரைப்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட பொருள் என்ற இரண்டும் சரியாகப் பொருந்தும்படியாக. (ஈன்) – உண்டாகி. அதாவது ப்ரபந்த வடிவில் உண்டாக்குகிற. (கவிகள்) – யதிராஜவிம்சதி (3) - வாசாயதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! என்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள கவிதைகள். (ஈன்கவிகள்) – இவ்விதம் சிறப்பான கவிதை என்றும் கொள்ளலாம். (அன்பால்) – ப்ரேமையில் மிகுதி காரணமாக.

வ்யாக்யானம் - (மயல்கொண்டு) அறிவழிந்து. ஜ்ஞாந விபாக கார்யமான அஜ்ஞாநம் தலையெடுத்து. (வாழ்த்தும்) “ஜயதி ஸகலவித்யா வாஹிநீ ஜந்ம சைல: ஜநி பத பரிவ்ருத்தி ச்ராந்த விச்ராந்தி சாகீ நிகில குமதி மாயா சர்வரீ பாலஸூர்ய: நிகம ஜலதி வேலா பூர்ண சந்த்ரோ யதீந்த்ர:” என்றும்; “வாழியெதிராசன் வாழியெதிராசன் வாழியெதிராசனென வாழ்த்துவார், வாழியென வாழ்த்துவார், வாழியென வாழ்த்துவார் வாழியென்வாழ்த்துவார் தாளிணையில் தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை” என்றும்; “அறுசமயச் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே” என்று தொடங்கி, “அறமிகுநல் பெரும்பூதா ரவதரித்தான் வாழியே” என்றும்; “சீராரு மெதிராசர் திருவடிகள் வாழி” என்று தொடங்கி, “இனி திருப்போடெழில் ஞாநமுத்திரை வாழி” என்றும்; “வாழியரோ தக்கோர் பரவுந் தடஞ்சூழ் பெரும்பூதார் முக்கோல் பிடித்த முனி” என்றும் இப்படி அவர்களாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணப்படும்.

விளக்கம் - (மயல்கொண்டு) - அறிவற்று, ஞானத்தின் எதிர்த்தட்டாக உள்ள அறியாமை தலை தூக்கியதால். (வாழ்த்தும்) – யதிராஜ ஸப்ததி (28) - ஜயதி ஸகலவித்யா வாஹிநீ ஜந்ம சைல: ஜநி பத பரிவ்ருத்தி ச்ராந்த விச்ராந்தி சாகீ நிகில குமதி மாயா சர்வரீ பாலஸூர்ய: நிகம ஜலதி வேலா பூர்ண சந்த்ரோ யதீந்த்ர: – அனைத்து வித்யைகளும் நதி போன்று ப்ரவாகம் எடுப்பதாக உள்ள மலை போன்றும், ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று திரிந்து களைப்படைந்தவர்கள் வந்து

இளைப்பாறும் மரம் போன்றும், மற்ற மதத்தைச் சார்ந்தவர்களின் வாதம் என்ற இருள் இந்த உலகில் சூழ்ந்து விடாதபடி காத்து நிற்கும் இளம் சூரியன் போன்றும், வேதம் என்னும் கடலானது பொங்கி எழும்படிச் செய்யும் முழுநிலவு போன்றும் யதிராஜர் உள்ளார் - என்றும்; ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (1) - வாழியெதிராசன் வாழியெதிராசன் வாழியெதிராசனென வாழ்த்துவார், வாழியென வாழ்த்துவார், வாழியென வாழ்த்துவார் வாழியென்வாழ்த்துவார் தாளிணையில் தாழ்த்துவார் விண்ணோர் தலை - “எம்பெருமானார் பல்லாண்டு வாழ்க”, “எம்பெருமானார் பல்லாண்டு வாழ்க”, “எம்பெருமானார் பல்லாண்டு வாழ்க” என்று வாழ்த்துபவர்கள்; இவ்விதமாக எம்பெருமானாரை வாழ்த்துபவர்களை வாழ்த்துபவர்கள்; இவ்விதமாக வாழ்த்துபவர்களை வாழ்த்துபவர்களின் திருவடிகளில் பணிபவர்கள் நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலானவர்கள் ஆவர். அவர்கள் திருவடிகளில் தேவர்களும் பணிவார்கள் - என்றும்; “அறுசமயச் செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே” என்று தொடங்கி, “அறமிகுநல் பெரும்பூதா ரவதரித்தான் வாழியே” என்பது வரை உள்ளது போன்றும்; “சீராரு மெதிராசர் திருவடிகள் வாழி” - என்று தொடங்கி, “இனி திருப்போடெழில் ஞானமுத்திரை வாழி” என்பது வரை உள்ளது போன்றும்; “வாழியரோ தக்கோர் பரவுந் தடஞ்சூழ் பெரும்பூதார் முக்கோல் பிடித்த முனி” - என்றும் உயர்ந்தவர்களால் போற்றப்படும் எம்பெருமானாரை.

வ்யாக்யானம் - (இராமானுசனை) எம்பெருமானாரை. (மதியின்மையால்) “அஜ்ஞ: அயம் ஆத்மகுணலேச விவர்ஜிதச்ச” என்கிறபடியே அவருடைய கல்யாணகுண வைபவத்தை யறியாமையாலே. (பயிலும்) அடைவு கெடச் சொல்லும். (கவிகள்) கவநங்களிலே - பாட்டுக்களிலே. அன்றிக்கே, பயிலுங் கவிகள் - எம்பெருமானாருடைய கல்யாண குணங்களையே ஸர்வகாலமும் அநுபவியா நிற்கிற ஆழ்வான், ஆண்டான், எம்பார் தொடக்கமானார் திறத்திலே யென்னவுமாம். (பக்தியில்லாத) ஸம்யஜ்ஞாந மில்லாவிடிலும் மூடபக்திதானே என் மநஸ்ஸிலே யுண்டோ வென்னில், அந்த பக்தியும் என் மநஸ்ஸிலே யில்லை.

விளக்கம் - (இராமானுசனை) - எம்பெருமானாரை. (மதியின்மையால்) - யதிராஜ விம்சதி (20) - விஜ்ஞாபநம் யதித மத்ய து மாமகீநம் அங்கீகுருஷ்வ யதிராஜ தயாம்புராசே அஜ்ஞ: அயம் ஆத்மகுணலேச விவர்ஜிதச்ச தஸ்மாந் அநந்ய சரணோ பவதி இதி மத்வா - யதிராஜரே! கருணைக்கடலே! ஏதும் அறியாத என்னை நீ அங்கீகாரம் செய்தருள வேண்டும். எத்தகைய உயர்ந்த குணங்களும்

அற்றவனான எனது இந்தத் துதியை நீ உனது கருணையால் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். வேறு புகலிடம் இல்லாமல் உன்னைச் சரணம் புகுந்த என்னை ஏற்றுக் கொண்டு எனக்கு அருள் புரியவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப அவருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களுடைய மேன்மைகள் அறியாமல். (பயிலும்) - முறை தவறி உரைப்பதான. (கவிகள்) - பாட்டுகளில், அல்லது எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களையே எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களான கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான், எம்பார் முதலானவர்கள் செயல் போன்று. (பக்தியில்லாத) - தெளிவான ஞானம் இல்லை என்றாலும் பக்தியாவது எனது மனதில் உள்ளதா என்றால் அதுவும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (பாவி நெஞ்சால்) ஜ்ஞாநபக்தியாதிகள் இன்றிக்கே யொழிந்தாலும் மநஸ்ஸு பரிசுத்தமானால் க்ரமேண இவற்றையுண்டாக்கிக் கொள்ளலாமிறே, இந்த சுத்தியில்லாமையாலே என் மநஸ்ஸு அத்யந்தம் பாபிஷ்டமாயாய்த்திருப்பது, இப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸாலே. (அவன்றன் பெருங்கீர்த்தி மொழிந்திடவே) (அவன்றன்) “அடையார் கமலத்தலர்மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும், படையோடு நாந்தகமும் படர் தண்டுமொண் சார்ங்கவில்லும், புடையார் புரிசங்கமு மிந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென், றிடையே யிராமாநுச முனியாயின விந்நிலத்தே” என்று தம்மாலேயும், “ஆன்ற தமிழ்மறைக ளாயிரமு மீன்ற முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த விதத்தா யிராமநுசன்” என்று மற்றுள்ள ஆசார்யர்களாலும் கொண்டாடப்பட்டு ப்ரஸித்த ரானவருடைய. (பெருங்கீர்த்தி) அவருடைய கீர்த்தியும் அவருக் குறுதியாகக் காணுமிருப்பது; “கா சங்கா சங்கர ஆதே: பஜதி யதி பதௌ பத்ர வேதீம் த்ரிவேதீம்”, “ஸ்ரீரங்கேச ஜயத்வஜ: விஜயதே ராமானுஜோயம் முநி:”, “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி”, “எண்டிடையு மேத்து மெதிராசன்” என்கிறபடியே மஹாதநமான கீர்த்தியை. (மொழிந்திடவே) ஜ்ஞாந பக்திகளல்லாத வென் மநஸ்ஸிலே வாசா கைங்கர்யமாக க்ரந்தீகரித்து ஸமர்ப்பிக்கக் கடவேனென்று. (முயல்கின்றனன்) உத்ஸாஹியா நின்றேன். எத்தனை ஸாஹஸம் பண்ணா நின்றே னென்று ஸ்வநைச்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாராய்த்து.

விளக்கம் - (பாவி நெஞ்சால்) - ஞானம், பக்தி போன்றவை மனதில் இல்லை என்றாலும், மனதைத் தூய்மையாக்கினால் அவை தாமாகவே ஏற்படும் அல்லவோ? அத்தகைய தூய்மையும் இல்லாமல் எனது மனம் முழுவதும் பாவங்கள் நிறைந்தே உள்ளது. இப்படிப்பட்ட மனம் கொண்டு. (அவன்றன்) - இராமாநுச நூற்றந்தாதி (33) - அடையார் கமலத்தலர்மகள் கேள்வன் கையாழியென்னும், படையோடு நாந்தகமும் படர் தண்டுமொண் சார்ங்கவில்லும், புடையார் புரிசங்கமு மிந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென், றிடையே யிராமாநுச முனியாயின விந்நிலத்தே - என்று தன்னாலும், “ஆன்ற தமிழ்மறைக ளாயிரமு மீன்ற முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த விதத்தா யிராமநுசன்” என்று மற்ற ஆசார்யர்களாலும் கொண்டாடப்படும் மிகுந்த கீர்த்தி உள்ள இராமாநுசருடைய. (பெருங்கீர்த்தி) - அவருடைய கீர்த்தி என்பதும் அவரை அண்டியே நிற்கிறது. யதிராஜசப்ததி (70) - காதா தாதாகதாநாம் களதி கமநிகா காபிலீ க்வாபி லீநா சஷீணா காணாத வாணீ த்ருஹிண ஹர கிர: ஸௌரபம் நாரபந்தே சஷாமா கௌமாரில உக்தி: ஜகதி குருமதம் கௌரவாத் தூரவாந்தம் கா சங்கா சங்கர ஆதே: பஜதி யதி பதௌ பத்ர வேதீம் த்ரிவேதீம் - மூன்று வேதங்கள் மூலம் அமைக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸனத்தை அடைந்து அதில் யதிராஜர் எழுந்தருளினார். உடனே நிகழ்ந்தது என்ன? பௌத்தர்களின் வாதம் உடனே நழுவினது. கபிலர் உபதேசித்த மார்க்கம் எங்கோ சென்று பதுங்கியது. காணாதரின் உபதேசம் மறைந்தது. நான்முகன், சிவன் ஆகியோரின் மதங்கள் நறுமணம் இழந்தன. குமாரிலப்பட்டரின் வாதம் தோற்றது. பிரபாகரரின் மதம் கற்பனை அதிகமாக உள்ளதென்று விலக்கப்பட்டது. சங்கரர் போன்றோர் வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதைக் கூற வேண்டுமா? - என்றும், தாட பஞ்சகம் (1) - பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந: சார்வாக சைலாசநி: பௌத்தத்வாந்த நிராஸ வாஸரபதிர: ஐஜநேப கண்டரவ: மாயாவாதி புஜங்கபங்க கருட: த்ரைவித்ய சூடாமணி: ஸ்ரீரங்கேச ஜயத்வஜ: விஜயதே ராமானுஜோயம் முநி: - நாஸ்திகர்கள் பாஷண்டர்கள் எனப்படுபவர். காட்டுத் தீ வளர்ந்தால் எவ்விதம் மரங்கள் அழியுமோ அது போன்று, எம்பெருமானார் பாஷண்டர்களை அழித்தார். சார்வாகர், பௌத்தர் முதலிய மலைகளை மிகவும் எளிதாக எம்பெருமானார் சாய்த்தார். பௌத்தம் என்ற இருளுக்குச் சூரியன் போன்று எம்பெருமானார் அவதரித்தார். ஐஜனர்கள் என்ற யானைகளைச் சிங்கம் போன்று விரட்டினார். மாயாவாதிகள் என்ற நாகங்களைத் தனது நிழல் மூலமே அழிக்கின்ற கருடன் போன்று விளங்கினார். ஸ்ரீரங்கநாதனின் திருக்கோயிலைத் திருத்தி, பெருமையுடன் நின்றார் - என்றும் கூறுவது காண்க. “ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி”, “எண்டிடையு மேத்து மெதிராசன் என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள உயர்ந்த செல்வமாகிய கீர்த்தியை. (மொழிந்திடவே) - ஞானம், பக்தி போன்ற ஏதும் இல்லாத எனது மனம்

கொண்டு வாக்கு மூலம் கைங்கர்யம் செய்வதாக மயங்கி சமர்ப்பிக்கக் கடவேன் என்று எண்ணி. (முயல்கின்றனன்) - முனைந்து நிற்கிறேன். அதாவது எத்தனை பெரிய செயல் செய்ய முனைந்தேன் என்று தன்னைத்தானே தாழ்த்திக்கொண்டு உரைக்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்